

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Chlostové a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Zuzany Hanákové, LL.M. ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]
zastoupené advokátkou Mgr. Paolou Spoladore,
sídlem U Kanálky 1359/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: [osobní údaje žalovaného]
zastoupený advokátem Mgr. Vítem Klimplem,
sídlem Národní 416/37/110 00 Praha 1

o [částka A] s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. července 2022, č. j. 25 C 105/2022-43

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku II a ve výroku o nákladech řízení III **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku ve výši **[částka B]** do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Paoly Spoladore, advokátky.

Shodu s pravopisem potvrzuje I. T..

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I částečně zastavil řízení co do zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky [částka A] od [datum] do [datum]. Výrokem II uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku [částka A] s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od [datum] do zaplacení do 3 dnů od právní moci rozsudku a výrokem III uložil žalovanému zaplati žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši [částka C] k rukám právní zástupkyně žalobkyně.
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaném zaplacení částky [částka A] s příslušenstvím s odůvodněním, že uzavřela s žalovaným dne [datum 1] kupní smlouvu o převodu vlastnického práva k nemovitým věcem, a to pozemku parcelního [číslo], jehož součástí je budova [adresa], způsob využití průmyslový objekt, nacházející se v obci [obec], KÚ [obec], č. [list vlastnictví] (dále jen „předmětné nemovitosti“). Podle čl. III. odst. 2 písm. b) kupní smlouvy měl žalovaný uhradit kupní cenu nejpozději do 30 dnů ode dne podpisu kupní smlouvy. Poté dne [datum 2] uzavřela žalobkyně s žalovaným dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, jímž jednak došlo k prodloužení lhůty na úhradu kupní ceny na 60 dnů ode dne podpisu kupní smlouvy a zároveň došlo ke zvýšení smluvní pokuty, na kterou by měla žalobkyně v případě neuhrazení kupní ceny ve sjednané lhůtě nárok z původní částky [částka A] na částku ve výši [částka C]. Žalovaný kupní cenu neuhradil, proto žalobkyně dne [datum 3] od kupní smlouvy odstoupila a uplatnila vůči žalovanému nárok na zaplacení smluvní pokuty ve výši [částka C]. Dne [datum 4] uhradil žalovaný žalobkyni částku ve výši [částka D]. Zbývající částku ve výši [částka A] se zákonnými úroky z prodlení však ani přes předžalobní výzvu zaslano žalovanému dne [datum 5] neuhradil.
3. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta. S žalobkyní jednal o koupi předmětných nemovitostí, žalobkyni však nárok na úhradu smluvní pokuty nevznikl, neboť od kupní smlouvy odstoupila, tím došlo k zániku kupní smlouvy od samého počátku, tj. i k zániku ustanovení o smluvní pokutě, jako akcesorického závazku. Kupní smlouva totiž neobsahovala žádné ustanovení, na základě kterého by platnost smluvní pokuty byla zachována i po zániku kupní smlouvy v důsledku odstoupení od smlouvy. Částka ve výši [částka D] pak byla uhrazena na základě uzavřené úschovny smlouvy z účtu advokátní úschovy, nikoliv přímo žalovaným, z toho však nelze vyvozovat závěry o uznání zbytku dluhu. Smluvní pokuta byla navíc sjednána v nepřiměřené výši, a proto by ze strany soudu mělo dojít k její moderaci až na výši způsobené škody dle § 2051 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Žalobkyni však žádná škoda nevznikla, protože předmětné nemovitosti obratem prodala subjektu, který měl původně financovat jejich nákup. V daném případě je navíc výkon práva na zaplacení smluvní pokuty ukázkovým příkladem šikanózního výkonu práva žalobkyně, který nepožívá právní ochrany vy smyslu ust. § 6 o. z. a ust. § 8 o. z. Smluvní pokuta také plní funkci paušalizované náhrady škody, tak však v daném případě nevznikla. Žalovaný také namítal, že jsou dány pochybnosti o pravomoci českých soudů k projednání věci, neboť se, vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný je občanem [anonymizována dvě slova], jedná o řízení s mezinárodním prvkem.
4. Soud I. stupně dovedl pravomoc českých soudů k projednání věci na základě vyhlášky ministra [anonymizováno], s odůvodněním, že je dána pravomoc, pokud je dána příslušnost a že vzhledem k tomu, že v České republice je bydliště žalovaného, je dána i mezinárodní příslušnost.
5. Částečné zastavení řízení (výrok I) odůvodnil ust. § 96 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb.,

Shodu s pravopisem potvrzuje I. T..

občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

6. Po provedeném dokazování dospěl soud I. stupně k následujícímu závěru o skutkovém stavu. Žalobkyně uzavřela s žalovaným dne [datum 1] kupní smlouvu o převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Podle čl. III. odst. 2 písm. b) kupní smlouvy měl žalovaný zaplatit kupní cenu v celkové výši [částka E] nejpozději do 30 dnů ode dne podpisu kupní smlouvy. Dne [datum 2] pak účastníci uzavřeli dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, na základě kterého došlo k prodloužení lhůty na úhradu kupní ceny na 60 dnů ode dne podpisu kupní smlouvy a zároveň došlo ke zvýšení smluvní pokuty, na kterou by měla žalobkyně v případě neuhrazení kupní ceny ve sjednané lhůtě nárok a to z částky [částka A] na částku ve výši [částka C] (čl. II. odst. 2 dodatku). Žalovaný kupní cenu předmětných nemovitostí neuhradil, žalobkyně proto dne [datum 3] od kupní smlouvy odstoupila a uplatnila vůči žalovanému smluvní pokutu ve výši [částka C]. Žalobkyně zaslala žalovanému dne [datum 5] předžalobní výzvu, kterou jej vyzvala k úhradě zbývajících částky smluvní pokuty ve výši [částka A] s příslušenstvím, tuto částku však žalovaný neuhradil. Dne [datum 6] pak byla uzavřena jiná kupní smlouva, na základě které byly předmětné nemovitosti prodány jinému subjektu za částku [částka F].
7. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle ust. §§ 6, 8, 2048, 2051, 2001, 2005 odst. 1 a 2 o. z. a žalobu shledal důvodnou. Dovodil, že mezi účastníky byla sjednána smluvní pokuta podle ust. § 2048 o. z. pro případ nezaplacení kupní ceny žalovaným a že žalobkyně má nárok na zaplacení smluvní pokuty i přesto, že odstoupila od kupní smlouvy, ve které bylo ujednání o smluvní pokutě. V uvedeném směru odkázal na ust. § 2005 odst. 2 o. z., s tím, že odstoupení od smlouvy se nedotýká práva na zaplacení smluvní pokuty a že v době sepsání odstoupení dne [datum 3] byl již žalovaný v prodlení se zaplacením kupní ceny. Nedůvodným shledal i návrh na moderaci smluvní pokuty ve smyslu ust. 2051 o. z. s odůvodněním, že smluvní pokuta ve výši [částka C] není s ohledem na výši kupní ceny [částka E] nepřiměřeně vysoká. Poukázal na účel smluvní pokuty spočívající v donucení dlužníka pod pohrůžkou majetkové sankce k řádnému splnění závazku a na její sankční charakter. Žalobkyni navíc prokazatelně vznikla škoda ve výši [částka G], neboť o uvedenou částku byly předmětné nemovitosti prodány levněji. Výkon práva žalobkyně nepovažoval za šikanózní, s tím, že to byl naopak žalovaný, kdo nedodržel podmínky kupní smlouvy. Žalobě proto vyhověl včetně nároku na zaplacení zákonného úroku z prodlení (§ 1970 o. z.), jehož splatnost byla vázána na doručení výzvy podané dne [datum 5] domněnkou dojití dle § 573 o. z.
8. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 3 a 146 odst. 2 věty první o. s. ř. a tyto přiznal ve věci plně úspěšné žalobkyni za právní zastoupení advokátem.
9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, přičemž při jednání odvolacího soudu objasnil, že napadá pouze výroky II a III rozsudku.
10. Žalovaný jednak namítal, že žalobkyni nemohl vzniknout akcesorický nárok na zaplacení smluvní pokuty, neboť žalobkyně již od kupní smlouvy odstoupila, proto zanikla jak kupní smlouva, ta nárok na zaplacení smluvní pokuty. V uvedené souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2015, sp. zn. 23 Cdo 554/2015. Zdůraznil také, že primárně je smluvní pokuta donucovacím prostředkem ke splnění povinnosti a protože kupní smlouva zanikla v důsledku odstoupení ze dne [datum 3] a byla vůči žalovanému uplatněna až dne [datum 5], tj. byla splatná až po odstoupení od smlouvy, nelze právo na zaplacení smluvní pokuty přiznat, protože díky odstoupení od smlouvy došlo k zániku závazku, a proto došlo i k zániku nároku na zaplacení smluvní pokuty. Nelze požadovat zaplacení smluvní pokuty mající za cíl vynucení splnění zaniklého závazku, taková smluvní pokuta totiž již neplní svůj účel ani funkci.

Shodu s pravopisem potvrzuje I. T..

11. Žalovaný také soudu I. stupně vytkl, že závěr, že sjednanou smluvní pokutu není třeba moderovat, řádně neodůvodnil, v daném případě však smluvní pokuta byla sjednána v nepřiměřené výši, a její výše by tak měla být moderována do výše částky [částka D] zaplacené z advokátní úschovy.
12. Za nesprávné žalovaný rovněž považoval, že soud I. stupně se nevypořádal s námitkou žalovaného vznesenou v průběhu řízení před soudem I. stupně, že uplatnění smluvní pokuty ve výši [částka C] je v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Co 1682/2007.
13. Nesouhlasil také se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyni vznikla prokazatelně škoda ve výši [částka G]. Důvodem, že předmětné nemovitosti nebyly prodány za částku vyšší než [částka F], byla neschopnost žalobkyně. Cena předmětných nemovitostí sjednaná v následující kupní smlouvě totiž byla nižší, než byla skutečná cena předmětných nemovitostí a žalobkyni tak nemohl vzniknout žádný ušlý zisk. Škoda by žalobkyni vznikla pouze tehdy, pokud by byla předmětné nemovitosti nucena prodat pod tržní cenou (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2426/2016).
14. Žalovaný s ohledem na uvedené námitky navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a aby věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
15. Žalobkyně navrhla, aby byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen. Zdůraznila, že smluvní pokuta nemá pouze donucovací funkci, ale také funkci sankční. Poukázala na skutečnost, že k odstoupení od smlouvy došlo dne [datum 6] a že dne [datum 4] obdržela od žalovaného část smluvní pokuty, když jí bylo zaplaceno [částka D], žalovaný tak nárok na zaplacení smluvní pokuty uznal. S odkazem na ust. § 2005 odst. 2 o. z. uvedl, že nárok na zaplacení smluvní pokuty zůstal zachován i poté, co došlo k odstoupení od smlouvy.
16. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
17. Soud I. stupně sice správně dovodil, že české soudy mají pravomoc k projednání věci, odvolací soud nicméně nesdílí názor soudu I. stupně, že pravomoc českých soudů k projednání věci vychází z vyhlášky ministra [anonymizováno]. Podle uvedeného článku platí, že bylo-li zahájeno řízení o téže věci mezi týmiž účastníky u soudů obou smluvních stran, jejichž pravomoc je dána podle této smlouvy, nebo, v případech touto smlouvou neupravených, u soudů obou smluvních stran, jejichž pravomoc je dána podle právního řádu příslušné smluvní strany, soud, který řízení zahájil později, řízení zastaví. Taková situace, tj. že by bylo zahájeno řízení jak u českého soudu, tak u [anonymizováno jedno slovo] soudu v daném případě nenastala. Zmíněná smlouva pak pravomoc soudů pro daný případ nijak neřeší, pravomoc tedy bylo třeba posoudit podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřacované znění) (dále jen „Nařízení Brusel I bis“), podle jehož čl. 4 odst. 1 platí, že nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu. Dle čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení na osoby, které nejsou státními příslušníky členského státu, v němž mají bydliště, se použijí pravidla pro určení příslušnosti, která se použijí pro jeho vlastní státní příslušníky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný měl ke dni podání žaloby bydliště v obvodu působnosti Obvodního soudu pro Prahu 2, byla dána pravomoc a příslušnost uvedeného soudu k projednání věci.

18. Soud I. stupně sice výslovně neřešil otázku rozhodného práva pro posouzení věci, správně však dovodil, že rozhodným právem pro posouzení věci bylo právo české. Vyhláška ministra [anonymizováno], pro projednávanou věc nijak otázku rozhodného práva neřeší. Rozhodné právo tak bylo třeba určit podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), podle kterého se smlouva řídí právem, které si strany zvolí. Volba musí být vyjádřena výslovně nebo jasně vyplývat z ustanovení smlouvy nebo okolností případu. Strany si mohou zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu nebo pouze pro její část. V daném případě z obsahu kupní smlouvy plyne, že účastníci si jako rozhodné právo zvolili právo české.
19. Při posouzení důvodnosti odvolání odvolací soud vycházel ze skutkového stavu dostatečně pro rozhodnutí věci zjištěného soudem I. stupně. Závěr soudu I stupně o zjištěném skutkovém stavu zcela odpovídá jednotlivým skutkovým zjištěním a obsahu provedených důkazů.
20. Námitky žalovaného odvolací soud neshledal důvodnými.
21. Podle ust. § 2048 odst. 1 o. z. ujedná-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitém.
22. Podle ust. § 2051 o. z. nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu může soud na návrh dlužníka snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti až do výše škody vzniklé do doby rozhodnutí porušením té povinnosti, na kterou se vztahuje smluvní pokuta. K náhradě škody, vznikne-li na ni později právo, je poškozený oprávněn do výše smluvní pokuty.
23. Podle ust. § 2005 odst. 2 o. z. odstoupení od smlouvy se nedotýká práva na zaplacení smluvní pokuty nebo úroku z prodlení, pokud již dospěl, práva na náhradu škody vzniklé z porušení smluvní povinnosti ani ujednání, které má vzhledem ke své povaze zavazovat strany i po odstoupení od smlouvy, zejména ujednání o způsobu řešení sporů. Byl-li dluh zajištěn, nedotýká se odstoupení od smlouvy ani zajištění.
24. Jak z textu kupní smlouvy ze dne [datum 1] (čl. III odst. 3), tak z dodatku č. 1 ke kupní smlouvě ze dne [datum 2] (čl. II odst. 2) je zřejmé, že nárok na zaplacení smluvní pokuty vznikne, jakmile marně uplyne lhůta 60 dnů od uzavření kupní smlouvy dne [datum 1] , pro zaplacení kupní ceny. Poslední den uvedené lhůty v daném případě připadl na den [datum 7] (pondělí). Dne [datum 8] tak vznikl žalobkyni nárok na smluvní pokutu ve výši [částka C] , k odstoupení od smlouvy však došlo až dne [datum 3] , ke dni odstoupení tak již nárok na zaplacení smluvní pokuty existoval. Uvedený závěr pak je i v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2015, sp. zn. 23 Cdo 554/2015, na které odkazoval žalobce, ve kterém Nejvyšší soud ČR vyjádřil názor, že: „Pokud dojde k odstoupení od smlouvy, nemůže se žádná ze stran na jejím základě domáhat zaplacení smluvní pokuty, neboť dohoda o smluvní pokutě byla spolu s hlavním závazkem od počátku zrušena a právo na její zaplacení nemá žádný právní základ. Nárok na smluvní pokutu v důsledku odstoupení od smlouvy ale nezaniká, vznikl-li ještě před odstoupením od smlouvy z důvodu jejího dřívějšího porušení. Odstoupení od smlouvy se již existujícího nároku na zaplacení smluvní pokuty totiž nedotýká.“
25. Odvolací soud se také neztotožňuje s námitkou žalovaného, že primárně je smluvní pokuta zejména donucovacím prostředkem a že protože došlo dne [datum 3] k odstoupení od smlouvy a smluvní pokuta byla uplatněna až dne [datum 9] , tj. byla splatná po odstoupení od smlouvy, nelze právo na zaplacení smluvní pokuty přiznat, neboť odstoupením došlo k zániku závazku a

i zániku nároku na smluvní pokutu, a proto nelze požadovat smluvní pokutu mající za cíl vynucení splnění zaniklého závazku, neboť taková smluvní pokuta již neplní svůj účel ani funkci. V uvedeném směru odvolací soud zdůrazňuje, že smluvní pokuta sjednaná podle § 2048 o. z., jako tomu bylo i v daném případě, má nejen funkci donucovací, ale také preventivní (která zde evidentně nebyla naplněna) a sankční, jak zmínil již soud I. stupně v napadeném rozhodnutí a jak vyplývá z ustálené judikatury i z komentářové literatury k ust. § 2048 o. z. (viz např. Jiří ŠVESTKA, Jan DVORÁK, Josef FIALA aj., Občanský zákoník. Komentář. Svazek V, § 1721 – 2520, relativní majetková práva 1. část, nakladatelství Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2014, § 2048 - Pojem a funkce smluvní pokuty – dostupné v ASPI). Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný svoji povinnost uhradit kupní cenu ve lhůtě 60 dnů od uzavření kupní smlouvy nesplnil, nastala dříve (pro tento případ žalovaným odsouhlasená) sankce v podobě vzniku nároku žalobkyně na zaplacení smluvní pokuty ve výši [částka C] .

26. Odvolací soud pak souhlasí i se závěrem soudu I. stupně, že s ohledem na výši sjednané kupní ceny [částka E] a výši jednorázově sjednané smluvní pokuty [částka C] , tj. cca 3 % z kupní ceny, není na místě smluvní pokutu nijak moderovat ve smyslu ust. § 2051 o. z. Smluvní pokuta byla sjednána ve zcela standartní výši, nijak již nenarůstá a i odvolací soud ji shledává zcela přiměřenou.
27. Za těchto okolností k námitce žalovaného, že sjednaná smluvní pokuta ve výši [částka C] je v rozporu s dobrými mravy, poukazuje odvolací soud jednak na skutečnost, že případná nepřiměřeně vysoká smluvní pokuta nemůže být v rozporu s dobrými mravy, neboť k úpravě výše smluvní pokuty slouží právě moderační právo soudu podle § 2051 o. z. Nelze však vyloučit, aby bylo ujednání o smluvní pokutě posouzeno jako rozporné s dobrými mravy v případě, že by se dobrým mravům přičily okolnosti, za kterých byla smluvní pokuta sjednána, a to i případně ve spojení se skutečností, že byla sjednána nepřiměřeně vysoká smluvní pokuta (srov. NS 31 Cdo 2707/2007) (viz Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1290 - 1296: J. Lasák). V projednávané věci však ani ujednání o smluvní pokutě jako takové nelze považovat za rozporné s dobrými mravy, a to s ohledem na skutečnost, že smluvní pokuta byla sjednána pro případ včasného nezaplacení kupní ceny ve výši téměř [částka H] a žalovaný s uvedeným ujednáním zcela dobrovolně souhlasil a za těchto okolností kupní smlouvu na základě svojí vlastní vůle uzavřel. Uvedené ujednání tak není nijak v rozporu ani s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1682/2007, podle kterého přiměřenost výše smluvní pokuty je třeba posoudit s přihlédnutím k celkovým okolnostem úkonu, jeho pohnutkám a účelu, který sledoval. V úvahu je třeba rovněž vzít výši zajištěné částky, z níž lze také usoudit na nepřiměřenost smluvní pokuty s ohledem na vzájemný poměr původní a sankční povinnosti. Ze stejných důvodů uplatnění smluvní pokuty vůči žalovanému také není šikanózním výkonem práva.
28. Odvolací soud však nedospěl k závěru, že by zaplacení částky [částka D] z advokátní úschovy, kdy uvedená skutečnost byla mezi účastníky řízení nesporná, mělo za následek uznání i zbytku smluvní pokuty ve výši [částka A] ve smyslu ust. § 2054 odst. 2 o. z., neboť žalovaný dal následně jasně najevo, že podle jeho názoru nárok na zaplacení smluvní pokuty vůbec nevznikl.
29. S názorem soudu I. stupně, že žalobkyni vznikla pozdějším prodejem nemovitosti škoda ve výši [částka G] , se však odvolací soud neztotožňuje, neboť důvody proč nakonec žalobkyně předmětné nemovitosti prodala právě o [částka G] levněji, nebyly před soudem I. stupně vůbec zkoumány.
30. Nic to však nemění na závěru, že sjednaná smluvní pokuta ve výši 3 % z kupní ceny, byla zcela

přiměřená, není v rozporu s dobrými mravy a žalobkyni nárok na její zaplacení vznikl, protože žalovaný nesplnil svoji povinnost ze smlouvy uhradit včas kupní cenu, a to včetně nároku na zaplacení zákonných úroků z prodlení.

31. Z důvodů shora uvedených postupoval odvolací soud podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení, ačkoliv o nákladech mělo být rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. (nikoliv podle § 142 odst. 3 ve spojení s ust. § 146 odst. 2 věty první o. s. ř.), přestože došlo k částečnému zpětvzetí žaloby, to se však týkalo výlučně příslušenství, ke kterému se při rozhodování o nákladech řízení nepřihlíží. Na výsledné výši náhrady nákladů řízení však uvedené nemá žádný vliv.
32. Výrok o nákladech odvolacího řízení je pak odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., a tyto byly přiznány i v odvolacím řízení plně úspěšné žalobkyni. Náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, které tvoří odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu z tarifní hodnoty ve výši [částka A] . Žalobkyni vznikl nárok na úhradu odměny advokáta za písemné podání ze dne 10. 11. 2022 a účast na odvolacím jednání dne 17. 1. 2023 ve výši [částka B1] za jeden úkon právní služby. Celková odměna advokáta za dva úkony právní služby činí [částka B2], k níž náleží dvě paušální náhrady hotových výdajů po [částka B3] podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši [částka B4]. Další část náhrady nákladů řízení tvoří daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. částka [částka B5] Kč dle ust. § 137 o. s. ř.. Celkové náklady řízení žalobkyně činí částku ve výši [částka B] .

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 17. ledna 2023

JUDr. Blanka Chlostová v. r.
předsedkyně senátu